

İNSANA VASİYET

Nureddin Yıldız'ın 23.11.2014 tarihli (33.) Şehzadebaşı Camii sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Biz Kur'an ümmetiyiz. Kur'an'ın ümmeti olmak; bizim için hiçbir zaman değişmeyecek olan, çok önemli kurallara bağlı olmayı gerektirmektedir. Biz elimizdeki şu Kur'an'ı Kerim'i Allah'ın kitabı olarak görürüz. Rabb'imize ne kadar yakınlaşmak istiyorsak, bu yakınlaşmayı da Kur'an belirleyecektir diye iman ederiz. Elimizdeki Kur'an, bizim hayatımızın baştan sona kadar ölçüsü olduğu zaman, Müslümanca yaşıyoruz demektir. Kur'an'ımızda bizimle bağlantısı kopmuş bölümler bulunduğu sürece de - maazallah- camide bile olsak, Allah'tan uzak yaşıyoruz demektir. Çünkü Rabb'imizle aramızdaki iletişim, Kur'an üzerindedir.

Kardeşlerim,

Biz mü'min olarak şu dünyada, Allah'ın yeryüzünde hayata son vereceği güne kadar Kur'an'ı Kerim'in hiçbir ayetinin, hiçbir kelimesinin eskimeyeceğine iman ediyoruz. Medine'de indiği gün filan ayetin bağlayıcılığı ne ise, bugün, yarın ve kıyamet sabahına kadar aynı ayet, her mü'mini aynı oranda bağlıyor, etkiliyor, itaat ettiriyor demektir. Kur'an, bunun için vardır. Bir ayeti, bir kelimesi "filan asırda şu güçteydi, bu asırda şu güçtedir" dediği zaman, Kur'an'a iman edilmiş olmaz. Böyle inanıyor, böyle iman ediyoruz elhamdülillah.

Kardeşlerim,

Dikkatten kaçabilecek bir ayrıntıyı daha Kur'an üzerinden konuşmamız gerekiyor. Ben bir mü'min olarak, Rabb'imın kitabı Kur'an'ı Kerim'in ilk ayetinden son ayetine kadar tamamını, benim Rabb'imın kitabı olarak görüyorum. Bundan dolayı; filan ayetini "çok önemli", filan ayetini "önemli", filan ayetini de "eh işte, fena değil" şeklinde yorumlayarak, manavdan sebze seçer gibi -hâşâ- Kur'an'dan ayet seçmem.

Allah, Yahudileri ve Hıristiyanları Kur'an'ında ayıplarken "niye ayetlerimden seçiyorsunuz, bir kısmı hoşunuza gidiyor da bir kısmı gitmiyor mu" diyor. Mü'min, Kur'an'ın bütün ayetlerini yüzde yüz kendisi için görür. Belki yirmi, otuz ayetini bir nedenle uygulayamıyor, barikatları aşamıyor olabilir. İnsandır, zayıftır, hatalıdır. Ama Kur'an'a, tamamı benim diye bakar.

"Şu sûresi çok mübarek, bu sûresi de fena değil" dediğimiz zaman Allah'ın kitabına sarsılmış bir imanla bakarız. Bir mü'min, filan sûrede, filan ayette "Allah buyuruyor ki" sözünden sonra hiçbir şekilde, "bu ayet şu zaman için midir, bu zaman için midir" demez, diyemez. Eğer böyle bir şey derse mü'min olamaz.

Aynı şekilde o zor, bu kolay, bu fena değil, o kırmızı, bu turuncu, bu yeşil diye ayetleri trafik göstergesi gibi renkten renge de bölemez. Kur'an bir tanedir. Bütün ayetleri, bir ayet kadardır. Bir ayet de Kur'an'ın bütünü kadardır. Böyle inanmadıkça Kur'an olması ile kitap olması arasında fark olmaz. Bu Kur'an, ders kitabı, tarih kitabı değildir, Allah'ın kitabıdır.

Kardeşlerim,

Yaşadığımız hayat tarzı, dünyadaki mevcut düzen, bizi ayetler arasında bir ayrıma götürüyorsa, yeniden silkinmeye ihtiyacımız var demektir. Mesela; Kur'an'da hem cihat, hem namaz ayetleri var. Bir mü'min, cihat ayetlerini "çok önemli" görüp, namaz ayetlerini de "önemli" görüyorsa Kur'an'a böyle iman olmaz. Namazı nasıl görüyorsan, cihadı da öyle göreceksin. Çünkü bunlar, Kur'an'ın parçalarıdır. Ayetler arasından teknik imkânlarla, ekonomik durumumuza, coğrafyamıza, yaza-kışa göre seçim yapacak hâlimiz yoktur. Topluca iman ettik ve kendimize Kur'an'dan beyin ve kalp yaptık.

Aziz Kardeşlerim,

Dünyada belki sarı, turuncu ayetleri olan Kur'an henüz yok. Bu şekilde basılı olan bir Kur'an yok ama zihinlerimizde, renklere böldüğümüz Kur'an ayetleri olabilir. Böyle bir tehlikeden söz etmeye çalışıyorum. Kur'an, Fatiha'sından Nas Sûresi'ne kadar, Allah'ın kitabıdır ve mü'minin gözünde tek renktir.

Mü'min, bir ayet dinlediğinde, cennet ayetiye umuttan ve heyecandan gözleri yaşarır. Cehennem ayeti dinlerken de "herhâlde bu ayet, Ebu Cehil'i anlatıyor" diye başından savmaz, ürkmekten ve korkudan dolayı gözleri yine yaşarır. Mü'min, "evet, ben bu ayetin anlattığı Ebu Lehep değilim. Ama o da benim gibi bir insandı ve ne hâle geldi" diyerek akıbet endişesi yaşar. Çünkü karşısındaki Kur'an, onun kitabıdır.

Aziz Kardeşlerim,

Şimdi sizlerle beraber, Kur'an'ı Kerim'in üç farklı sûresinden ayetler okuyacağım. Mü'miniz, Kur'an, bizim kitabımız. Bu ayetleri Allah'tan kulaklarımıza dökülmüş mesajlar olarak dinleyeceğiz. Bu ayetler, anne ve babalarla ilgilidir. Çocukların, annelerini ve babalarını üzmemelerini, onlara iyi davranmalarını emreden ayetlerdir.

Babası olmayan bir insan yoktur herhâlde. Annesi olmayan bir insan da yoktur. Üç kişinin bu dünyada anne-babası olmadı: Âdem'in ve Havva'nın. İsa aleyhisselamın da babası yok. Gerisinin hep annesi, babası var. Babam yaşıyor, annem yaşıyor veya yaşamıyor sonuç değişmiyor. "Ana-baba çocuğu musun" ona bakacağız. Herkes baba ve anne olmayabilir ama herkes bu dünyada evlattır. Bu sebeple, bu üç mübarek sûrenin ayetlerini, "benimle ilgili değil" diyerek, başından savabilecek bir mü'min, bu dünyada yoktur.

Kur'an'ımızdan, cihadı, namazı, haccı, orucu dinlediğimiz gibi Allah'ın anne-babalarla ilgili ayetlerini de dinleyip evimize döndüğümüzde "bu ayetler ve ben" diye bir başlık açıp Allah'ın kıstaslarına, O'nun değerlendirme tarzına ve bu ayetlerde işaret ettiği şeylere göre kendimizi test etmeliyiz.

Tıpkı geçen hafta sabah namazına kalkmamış bir mü'minin kazasını yapmak, istiğfar etmek ve "ben kıyamet günü o namazla dirileceğim" diye endişelenip uykusunun kaçtığı gibi, namazı, orucu emreden ayetler, anne-babayla ilgili kuralları söylediği zaman da mü'min, bu hissiyatı yaşmalıdır.

Ramazan'da gün ortasında, Müslümanların çarşısında, pazarında yemek yiyip Ramazan'a saygısızlık gösteren birine "bu, Kur'an'a iman etmiyor mu, Allah'ın emrini bilmiyor mu" diye nefretle bakıldığı gibi, o da zamanla aklını başına alıp "Ramazan'da ben ne ettim, Müslümanların ortasında nasıl

yemek yedim?” diye endişelendiği gibi; anne-babaları anlatan ayetleri, oruç ağırlığında dinlediğimiz zaman, İstanbul’da da olsak, Sivas’ta da olsak, Edirne’de de olsak, Londra’da da olsak, -Allah’ın izniyle- Medine’deki ashabi kiram gibi yaşamışız ve onlarla beraber cennete gireceğiz demektir.

Çünkü ashabi kiram, Medine’de Kur’an’ı dinledikleri zaman, “bu oruç ayetidir, Ramazan da önemlidir” diyerek gösterdikleri ciddiyeti, “anama-babama, kardeşlerime başka” diyerek ayırmadılar. “Allah’ın ayeti” dediler. Oruca gösterdikleri saygıyı, Allah emrettiği için analarına ve babalarına da gösterdiler. İman budur kardeşlerim.

“Benim anam babam, o ayetlerdeki ana baba değil” dediğinde, bunu aile şartlarına uydurmuş olursun. Senin anne baban plastik mi, nasıl o ayetlerdeki anne baba olmuyorlar? Dini bu şekilde, uydura uydura aldığın zaman Hristiyanlık ortaya çıkıyor.

Onlar da İncil’den, beğene beğene aldılar. Tevrat’ı, keyiflerine göre şekillendirdiler. Tevrat’ı turuncuya, kırmızıya, sarıya böldüler. Allah da onları helak etti. Müslümanlık, Allah’a teslim olmanın adıdır. Beğenip almanın, beğenip yapmanın adı değildir. Mü’min, kusurlu olur, hatalı olur, yanlış yapar ama Allah’ın emirlerinden seçmeye kalkmaz.

Kardeşlerim,

Ankebut Sûresi’nin 8. ve 9. ayetini okuyorum. Rabb’imiz bu ayetlerde kendisine iman edenlere hitap ediyor. İnsan olan kullarına hitap ediyor. Hayvanlara hitap etmiyor. Kim insansa, anneden, babadan doğup iki ayak üzerinde kim yürüyorsa bu ayet onun için inmiştir. Buyuruyor ki:

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا

“Biz insana, annesine babasına iyi davranmasını vasiyet ettik.” Kim vasiyet etmiş? Allah. Kime? İnsana. Ne yapmış? Vasiyet etmiş. İnsan, insana vasiyet yaptığında bu, rica demektir. Allah kuluna vasiyet yaparsa bu, rica olmaz, emir olur. “Emrettik, yol-yöntem gösterdik” demektir.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ

Allah: “İnsana vasiyetimiz; anana, babana iyi davranmaktır” dedi.

Kardeşlerim,

Ayet çok açık bir şekilde “mü’minlere emrediyoruz” diyebilirdi. Ama mü’minin, annesine, babasına iyi davranması, mü’minlikten önce, bir insanlık meselesidir. Bunun için Allah “bu, insana vasiyetimizdir” buyuruyor.

Bu nedenle de anne-babasına karşı sorunlu olan evlat, namaz kılıyor olsa bile, insanlığını kaybetmiş birisidir. İnsanlık da İslam’ın alt yapısıdır. O gidince ortada İslam olmaz. Allah: “İnsana vasiyet ediyoruz” buyurduktan sonra da doğal bir itiraz ihtimaline cevap veriyor.

Buyuruyor ki:

وَإِنْ جَاهِدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا

“Anne-baban seni, Allah’a şirk koşmak gibi bir yanlışa sürüklemeye kalkarlarsa, onlara itaat etme!” Allah, insanlık standartlarında ve insanlık konularında, “anne-babaya itaat edin” diye vasiyet etti. Anne-baba şirke, harama zorlarsa itaat yoktur.

إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

Allah, Ey mü’minler! “Bana döneceksiniz ve bana döndüğünüzde size yaptığınız şeyleri haber vereceğim.” diyor.

Aziz Kardeşlerim,

Allah’ın “bana döneceksiniz ve yaptıklarınızı size haber vereceğim.” sözü hangi ayetten sonra geliyor?

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا

“İnsana, ana babasına iyi davranmasını emrediyoruz.” ayetinden sonra geliyor. Hiç kimse tereddüt etmeden bilmelidir ki, kıyamet günü “şu sabah namazını niye kılmadın” dendiği gibi “annen mutfaktan seni çağırmişti da ‘evet’ dememiştin hatırlıyor musun?” diye her insana sorulacaktır. Hiç lamı cimi yok.

Mutfak neresi, oturma odası neresi, mahşer ve mizan meydanı neresidir? Gözyaşı damlatan annelerin, gözyaşları tartılıp mizana gelmedikçe Allah’ın adaleti gerçekleşmeyecek demektir. Kur’an bizim iman kitabımızdır.

Kardeşlerim,

Ankebut Sûresi: “İnsanoğluna bu vasiyeti yaptık” buyurduktan sonra ne diyor, nasıl devam ediyor, biliyor musunuz?

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ

“İman edip ameli salih yapanları, salih kullardan sayacağız.” Kimse, “burada ameli salih örneği yok” diyemez. Buradaki ameli salih; anne babanın önünde paspas olmaktır. Salih amellerden biri de budur. Çevrecilikten, iyilikten, yardımseverlikten önce, anne babasına paspas olanlar Allah’ın salih kullarıdır.

Ankebut Sûresi’nin 8.ve 9.ayetleri bunlardır kardeşlerim. Orucu ondan öğrenip tuttuğumuz, namazı ondan öğrenip durduğumuz Kur’an bunu söylüyor. Oruç gibi, namaz gibi Allah’ın vasiyetine işaret ediyor.

Kardeşlerim, Lokman Sûresi’nin 14. ve 15. ayetlerini dinleyelim.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ

Yine Allah; “Biz insana anne ve babasını vasiyet ediyoruz.” buyuruyor. Ve araya bir cümle ekliyor;

حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ

“O anne, o çocuğu bin bir meşakkatle karnında taşımıştır.”

“Ey insan Rabb’inim, bana şükret. أَنْ اَشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ ” İki yıl da emzirmiştir.” وَفَصَّالَهُ فِي عَامَيْنِ

Annene, babana da teşekkür et.” إِلَى الْمَصِيرِ Allah: “Bana geleceksin” buyuruyor.

Kardeşlerim,

Lokman Sûresi’nin 14 ve 15. ayetlerini okuyoruz. Allah, insanoğluna “anne-babasına iyi davranmasını” vasiyet ediyor. Bu vasiyet, “yaparsan memnun oluruz, yapmazsan da ne yapalım artık” dediği bir şey değildir.

Demek ki Allah, bir gün namazı, orucu, zulmü, alkolü, faizi, zinayı, kumarı sorduğu gibi “annen nerede, baban ne yapıyordu” diye de soracaktı. Mushaf yere düşünce, öpüp rafa koymak Müslümanlık için yetmeyebilir. Anneni babanı görelim, senin gizli bir şekilde onlardan raporunu alalım bakalım. Çünkü Allah öyle yapacak.

Kardeşlerim,

Kulaklarınız, beyniniz, kalbiniz, tüyleriniz hazırca, bu ayetteki ifadeye dikkat ediniz.

“Allah olarak أَنْ اَشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ ” İnsana vasiyetimizdir” ayetine dikkat ediniz. وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ bana ve anne babana teşekkür etmesini bileceksin çünkü seni o kadın, karnında taşıdı”

Kardeşlerim,

Ayşe Teyze, Leyla Abla, Betül Hanım, anne olmuş, âlemlerin Rabb’i olan Allah, “ben ve o annen” diyor. Ahmet Bey, Mehmet Bey, Ali Efendi, Veli Efendi, baba olmuş, Allah onu, kendisiyle beraber minnet duyulması gereken iki isimden birisi olarak sayıyor.

“Allah olarak bana şükretmeyi, anne-babana minnettar olmayı unutmayasın.” buyuruyor Allah. إِلَى الْمَصِيرِ “Allah’a dönülecek” Herkes Rabb’inin huzuruna çıkacak ve sorgulanacak şeylerden birisi de; anne-babanın kapısında paspas olup olmadığın olacak.

Müslüman genç, sakın “benim babam şucudur, bucudur, ayağının altında paspas olunmaya değmez. Zaten beni namaza da alıştırmamıştı, kendisi oruca kalkmaz, beni de kaldırmazdı” demeyesin. Çünkü Allah bu ayetinde buyuruyor ki;

وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا

Anne ve baban, sana “Allah’a şirk koş, isyan et, haramlara bulaş, başını aç memur ol kızım, haram da olsa git bu lokantada içki servisi yap” derse

“putlara tapın, وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ” Allah, “Yok anne, öyle bir şey olmaz” de. فَلَا تُطِعْهُمَا “Yok anne, öyle bir şey olmaz” de. “putlara tapın, meyhanede gez, başını aç, işe gir memur ol” diyen anne ve babaya “Ey insanoğlu, bu konular hariç iyi davranmaya devam et” diyor.

Alını secdeden kalkmayan, teheccüd kılan anne-babadan bahsetmiyor. “Sen de şirk koş, sen de putlara tapın oğlum” diye oğlunu cehenneme sürükleyen anneye ve babaya bile “Allah’ın sınırına yaklaştın, dur” demeni, diğer konularda ise, anne-babalığını senin üzerinde devam ettirmesini söylüyor.

فَلَا تُطْغَهُمَا Hadlerini aştıkları zaman, dur. Onun dışında sen kapılarında paspas olmaya devam et. Bu, “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye namaza çağırın Allah’ın çağırıldığı ahlaktır. Eğer camiye Cuma namazına gider de, beyinlerimizde bu ayeti koyacak bir yer bulamazsak, Allah “bana geleceksiniz” buyuruyor.

Cenazeler musallaya konuştuğunda “nasıl bilirsiniz” diye moda olmuş bir sorgulama vardır. Herkes otomatik iyi biliyordur zaten, kimsenin kötü bildiği yok. Bu sorular, cenazelerin anne babalarına sorulmalıdır. Anne-baba evlattan önce mezarda ise şahitlerine sorulmalıdır. Komşulardan önce anneler, babalar cennet ve cehennemin anahtarlarını taşıyorlar.

Kardeşlerim,

Bu ayetleri de hafızımıza kaydettik. Şimdi Ahkâf Sûresi’nin 15-16. ayetlerine geçiyoruz. Rabb’imiz kitabına iman edenlere vasiyete devam ediyor.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا

“Biz insanoğluna, anne babasına iyi davranmasını vasiyet ettik.” İnsansan, Allah’ın sana olan vasiyeti budur.

حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا “Anne onu karnında taşıyabilmek için neler çekmişti?”

وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا “O anne, çocuk doğurabilmek için ne feryatlar yapmıştı.” Allah’ın kitabı, önce anne-babaya itaatten söz ediyor, “anneye, babaya iyi davranın” diyor, ama örneği anne üzerinden veriyor. Çünkü bel kemiği anadır. Bundan dolayı üç baba, bir anne ediyor. Ne buyurdu?

بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا “Valideyn” anne ve baba demektir. “Anasına babasına iyi davranmasını vasiyet ettik.”

حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا “Annesi karnında onu taşımıştı, sıkıntılar içerisinde doğurmuştu.

وَحَمَلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا Allah; “onu karnında taşıması ve doğurması otuz ay sürmüştü” buyuruyor. İki yıl emzirme payı veriyor, yaklaşık olarak bir yıl da doğum sürecini veriyor. “Bu kadın, otuz ay ne çekmişti” buyuruyor.

Kardeşlerim,

Şimdi kemiklerimizi de hazırlayalım. Allah, etimizin, kalbimizin dayanmayacağı bir şeyi söylüyor.

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً

“Sonunda doğurduğu çocuk, kırk yaşına gelince adam oldu da, ellerini kaldırıp”;

قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ

“Rabb'im anneme babama ihsan ettiğın nimetlerin şükürünü yapmayı bana nasip et diye dua etti” Allah buyuruyor.

Kardeşlerim,

Âlim olmak, Ebu Hanife olmak, İmam Şafi olmak gerekmiyor. On beş yaşında annesine babasına dudak büken genç, yirmi beş yaşında annesinden habersiz fırtınalar estiren genç kızlar, anne ve babasının âhını yok sayan “yok müşrikti, yok sekülaristti, yok şu sistemdendi, yok şuradan çaldı şuradan çırpıtı, zaten bize hizmet etmedi” diyenler, bütün bunlar Allah'ın gözünde kırk yaşına kadar bebek durumunda.

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً

Demek ki, bir insan kırk yaşına gelince anne ve babanın ne olduğunu anlayacak ve şükredecek hâle gelebiliyor. İşte, Allah'ın mülkü, Allah'ın Kur'an'ı.

Bu, anneler günü diye bir safsata uydurup, üç yüz altmış dört gün ezdiği anasına çiçek gönderen kültürle ve kırk yaşına kadar anasının ayağında paspas olmayı Allah'ın vasiyeti hâline getiren Kur'an'ın farkıdır. Fark! Kur'an'ın ve bir sürü uyduruk edebiyat şiirleriyle süslenmiş bir demet çiçeğin farkı.

Solan çiçekle anneler gününü tebrik etmeyi yeterli gören anlayışla, kırk yaşına, kendi çocuğu ve torunu olacağı zamana kadar annenin babanın kapısında paspas olmayı emreden Allah'ın kitabının farkı.

İslam'da, anne olmak varmış be! Demek ki, cennete girmeden, dünyayı cennetleştiren Allah'ın kitabı bunu emrediyormuş. Allah'ın kuluysan, kırk yaşında ellerini açıp annene, babana dua etmeyi emreden Kur'an nerede, bir çiçek gönderip, o çiçekten sonra da bir daha yanına uğramadan evlatlık yaptığına seni kandıran sistemler nerede?

Kırk yaşında iken beş yaşındaki gibi, kundaklandığı iki aylık günleri gibi anasının önünde, -ana hak edip etmediği için değil, Allah böyle buyurduğu için- iki büküm olmuş delikanlı, “Rabb'im, razı olacağın ameller yapmayı bana nasip et” diye yalvarıyor. Sonra da:

وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي

“Rabb'im, ben ana kıymeti, baba kıymeti bildiğim gibi çocuklarımı da adam et, onlar da kıymetimi bilsinler” diye dua ediyor.

Kardeşlerim,

Ahkâf Sûresi'nin, bu ayetlerini dinledik, itaat ettik elhamdülillah. Ama ayetler bitmedi ve ben burada, bu ayetleri, bu kadarını anlatmak için okumadım. Kur'an'daki dizilişine göre, üç farklı sûreden ayetler okudum. Sonuncusu olan Ahkâf Sûresi'nde Allah, “kırk yaşına gelince dört aylık çocuk gibi annesinin önünde iki büküm olup, “tamam anneciğim, baş üstüne anneciğim.” diyen evladı, önümüze koydu.

Allah, ayeti bitirirken nasıl bitiriyor? Eğer dinleyecek kemik kaldıysa, beyin kaldıysa, kalp kaldıysa buyurunuz, dikkat ediniz.

أُولَئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ

“Kırk yaşında iken kendisini, annesinin önünde paspas gibi gören çocuklar var ya”

نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا Allah: “Onları, yaptıkları en güzel ameller düzeyinde mü’minler olarak kabul edeceğiz” diyor.

وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ “Onların günahlarını mağfiret edeceğiz.

فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ “bunlar cennet adamıdır”

وَعَدَ الصِّدِّيقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ “Bu Allah’ın sözüdür.” Annesine ve babasına böyle davrananlara, cennet vaat eden Allah’ın sözü, budur.

Kardeşlerim,

Şimdi beyinlerimizin geri kalan kısmıyla bir muhasebe yapalım. Bu ayetleri Allah, Uhud’da Peygamber’in yanında şehit olmak için cihat edenlere okumuştı. Bu ayetler, Peygamber aleyhisselamın, arkasında namaz kılan, “Allah için infak edin” ayetini duyunca, üzerlerindeki gömlek hariç her şeyi getirip Allah’a verenlere okundu. Kâ’b bin Malik’in tevbesi ve Allah’ın onu affetmesi ayetle sabittir.

Allah, şehit olanlara, gazilere, sadaka verenlere Peygamber aleyhisselama can verenlere vaat ettiği şeyleri annelerin, babaların hizmetinde bulunan çocuklara vaat ediyor. Bunun için biz diyoruz ki: Allah, Kur’an’da “namaz” dediği zaman, mü’min olmak için ne anlıyorsan, “anne” dediğinde de onu anlayacaksın.

Allah, “Cihad, Uhud, Bedir” dediği zaman ne anlıyorsan, baba dediği zaman da onu anlayacaksın ki, Kur’an mü’mini olası. Ümmeti Muhammed Kur’an Ümmeti’dir, Kur’an’dan seçme Ümmeti değildir.

Kardeşlerim,

Bunun için, annesinin izni olmadan Peygamber aleyhisselamla cihat etmeye gelen adama Peygamber aleyhisselam Efendimiz “dön, annene git” buyurmuş. Adam “ben, seninle cihat edip cennete girmek istiyorum.” demeye getirince, “git, ananın ayaklarında Allah’ın cennetini bul” demiştir. Anaları ağlayan bir ümmetin cihadı, şeytanı mağlup edemez cihattır. Biz, Ümmeti Muhammed’iz. Kültürle yaşamıyoruz, Kur’an’la yaşıyoruz. Gelenekler değil, Allah ve Peygamber’i hayatımızı belirlemiştir. Ağlayan ana, ağlayan baba varken Hacerül Esved’i öpmenin bir yararı yoktur. Önce ana ayağı, baba ayağı öpülesi yerdir.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ “İnsan olana Allah’ın vasiyeti budur.”

Kardeşlerim,

Bir şeyi vurguluyorum; bu ayetler elbette ağır şeyler ihtiva ediyor. Bizi üzüyor, endişelendiriyor. Ama Uhud meydanında Hamza'nın parçalanmış vücudu, Musab bin Umeyr'in kopan kolları, kolay mıydı, ucuz muydu? Peygamber aleyhisselamın yaralanan mübarek vücudu ucuz muydu? Ebubekir, bütün malını Allah için verdiğinde kolay bir şey mi yapmıştı? Dedesi İbrahim'den kalan Mekke'yi ve Kâbe'yi bırakıp Medine'ye hicret etmek kolay mıydı? Allah onlara vaat ettiği cenneti, bize de vaat ediyor.

Anne-babanın gönlünü almak, demek ki Uhud kadar zor bir şey. Kolay olsa, fiyatı cennet olur muydu? Aferin olurdu, alkış olurdu, çiçek olurdu, plaket olurdu. Anneler gününde, babalar gününde melekler bize birer plaket verirlerdi. Ama bu, plaket işi değil, cennet işidir.

Evlatların ince bir sorusu olabilir. "Eğer ana-baba bunu hak etmiyorsa?" Hiçbir sorun yok. Ben bunu annemin, babamın rızası, onların cenneti için yapmıyordum ki. Benim gayem Allah'tı. O, hak etsin veya etmesin, Allah itaat etmeyi hak ediyor mu? O zaman mesele bitti, konuşacak bir şey kalmadı demektir.

Namazı annem için mi kılıyorum? Babam için mi kılıyorum? Bu da bir namaz, bu da bir oruçtur. Bunlar, oruç kitabı olan Kur'an'ın konusudur. Ahkâf Sûresi, Ankebut Sûresi, Lokman Sûresi, Bakara Sûresi gibi bir sûredir. Bunlar, Kur'an'ın konularıdır. Dünya standartlarına, Birleşmiş Milletler'in Evrensel Hak Beyanname'si'ne uymuyormuş. Elbette uymaz. Elbette uymaz. Bu Allah'ın standardı! Evrensel filan değil, Arş'ın standardı bu.

Kardeşlerim,

Kim şu kırk yaşına geldiği hâlde, annesinin önünde bebek gibi duran evladı bulduysa, şükretsün ki Allah da onu nankörler listesine yazmasın. Eğer böyle bir evlat bulmadıysa, yine de oturup beddua etmesin. Çünkü o zaman hiç bulamayacak. Kendi çeşmesini kurutacak. Çeşme akıyor diye çeşmenin önüne çamur doldurursan, gelecek suyunu da karartırsın. Beddua etme!

On çocuğu toplanıp da Yusuf'unu kuyuya attığı zaman, Yakup aleyhisselam ne yaptıysa sen de onu yap. Baktın ki işler iyi gitmiyor, çocukların senin istediğin gibi olmuyor, seni çocuk yerine koyup altmış yaşından sonra, senin önünde babalık ve annelik yapıyorlar, sen o zaman Yakup ol, kaldır ellerini ve de ki:

إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَخُزْنِي إِلَى اللَّهِ

"Ben de çektiğim bu sıkıntılarımı, gözyaşlarımı Rabb'imle paylaşırım, ne edeyim!" Evlat bulamadıysan, "Rabb'im var ya" diye teselli bul, yine de iyi dualar et, aksi hâlde kendi kuyunu kazarsın.

Kardeşlerim,

Demek istediğim şudur: Biz Kur'an ümmetiyiz. Şu camilerin mihrabındaki imam efendinin arkasında namaz kılarken fotoğrafımız çekildiğinde "Müslüman işte, camide fotoğrafı var" dendiği gibi analarımızın, babalarımızın önünde fotoğrafımız çekildiğinde de -velev ki kırk yaşında bile olsak- "tam Müslüman bir evlat" dedirtmedikçe Allah'ın rızasını kazanmak zordur.

Ne yaparsak yapalım, cami yaptırdık, vakıf kurduk, talebeler okuttuk, burs verdik, çok büyük işler yaptık, insanlara hayrımız dokundu, yaptık, yaptık... Ama Peygamber aleyhisselam, bizi görünce

vallahi “ananın, babanın ayağına kapan” diyecektir. Yaptığın hiçbir sosyal hizmet, insanların sana gösterdiği alkış ve alaka, anne-baba standartlarını yakalamadıkça seni Allah’ın rızasına ulaştırmayacaktır. Biz Ümmeti Muhammed’iz. Kur’an kitabımızdır, Şeriat’ımızdır ve ölçümüz de budur. Bunun ötesindeki her şey; kurtların kendi aralarındaki, evrensel beyannamelerinden başka bir şey değildir.

Vel’hamdülillahi Rabbi’l âlemin.